

Arrest

nr. 209 108 van 10 september 2018
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

2. ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 en 16 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 3 oktober 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam ; M. (...).

voornaam : S. (...)

geboortedatum : 15.11.1990

geboorteplaats : Gradée

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart, maar werd aangetroffen op een werf (PV nummer zal worden opgesteld door de RSZ).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/08/2012 en 09/02/2015 (met op 03/06/2015 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 13/06/2015).

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfadres. .Er bestaat dus een risico op onderduiken.

Betrokkene diende op 24/12/2014 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 29/01/2015.

Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq van 03/02/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 29/05/2015. Deze beslissing ging gepaard met een bevel met uitstel tot 13/06/2015. Betrokken diende

opnieuw beroep in bij de Raad van State en deze procedure werd beëindigd/ niet-toelaatbaar verklaard op 14/07/2015. (Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft verklaard een nicht te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er kan contact worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene werd door de stad Gent op 10/03/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting verschijnt de advocaat van de verzoekende partij in de zaak gekend onder rolnummer 212 648 en stelt zij geen instructie te hebben wat betreft de zaak gekend onder rolnummer X. Zij vraagt de zaak gekend onder rolnummer X verder te behandelen.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande oordeelt de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer X

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van het art. 6 en 8 E.V.R.M.. van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw.. van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend inreisverbod gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat hij op zwartwerk betrapt werd en hij geen gevolg heeft gegeven aan een hem eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de verklaringen van verzoeker en de goeder trouw in zijn hoofde.

2.

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 3.10.2017 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker in België.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins-en familieleven in België.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaar betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3-

Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 3 jaar in casu "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker werd aangetroffen op een werf en geen gevolg heeft gegeven aan het hem vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Er wordt op gewezen dat verzoekende partij illegaal in België verblijft, zij aangetroffen werd op een werf zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart en zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2012 en 9 februari 2015. Verder blijkt ook dat zij geen vaste of gekende verblijfplaats heeft in België en er aldus een risico op onderduiken bestaat. De verwerende partij wijst tevens op de afwijzing van de tweede asielaanvraag en het feit dat er geen gegevens voorliggen waaruit kan blijken dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Wat betreft het feit dat zij een nicht zou hebben in België, wijst de verwerende partij erop dat contact kan gehouden worden via moderne communicatiemiddelen en dat zij eventueel een machtiging in het land van herkomst kan aanvragen. Ook de banden die de verzoekende partij mogelijks in België zou gecreëerd hebben vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De verwerende partij besluit dat: "Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van

het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar “

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoekende partij in staat stelt om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog eveneens verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.6. Hoewel inderdaad blijkt dat verzoekende partij pas daags na het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord, blijkt evenwel dat zij geen verklaringen heeft afgelegd waarmee de verwerende partij al geen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. Zo verklaarde verzoekende partij niet ziek te zijn, geen duurzame relatie noch minderjarige kinderen te hebben in België en slechts als familie een nicht te hebben in België. Verder verwees zij naar de verklaringen afgelegd in het kader van haar asielaanvragen als reden waarom zij niet terug kon naar het herkomstland. Verzoekende partij toont gelet op voorgaande geenszins aan dat de procedure een andere afloop had kunnen hebben indien zij wel voor het treffen van de bestreden beslissing was gehoord.

2.7. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen voorts niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel terwijl in casu de bestreden beslissing een inreisverbod betreft zodat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin dienstig is.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Zoals de Raad reeds heeft opgemerkt blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben noch minderjarige kinderen. Zij stelde enkel een nicht te hebben in België.

De Raad wijst er evenwel op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij een nicht heeft die in België verblijft. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij nooit verblijfsgerechtigd is geweest zodat haar situatie geenszins deze is van een gevestigde vreemdeling. Zelfs indien er aldus sprake is van een werkelijk familie- of gezinsleven met haar nicht, dan wordt, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit

het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekende partij geeft evenwel geen blijk van hinderpalen. Niets verhindert haar ook om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met haar nicht.

2.10. In casu heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd en heeft zij daartoe niet enkel verwezen naar het illegaal verblijf en het zwartwerk van verzoekende partij maar wijst zij erop dat verzoekende partij in het herkomstland geen risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, dat zij wel een nicht heeft in België maar niet blijkt dat zij geen machtiging kan indienen in het land van herkomst en evenmin dat zij geen contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Verder wijst de verwerende partij erop dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Deze beoordeling kadert in het onderzoek naar het bepalen van de duur van het inreisverbod. Ter zake heeft de verwerende partij geoordeeld dat ondermeer deze elementen niet kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Zij wijst er ook op waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de motivering die de verwerende partij ter zake heeft gegeven niet kan verantwoorden waarom de verwerende partij opteert voor een inreisverbod van drie jaar. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij gemotiveerd aangaande de specifieke situatie van verzoekende partij en gesteld dat gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Verzoekende partij kan, gelet op de uitdrukkelijke motieven aangaande de duur van het inreisverbod, geenszins gevolgd worden in haar stelling dat zij niet begrijpt waarom gekozen wordt voor de duur van drie jaar.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij duidelijk aangegeven heeft waarom zij in casu gekozen heeft voor een inreisverbod van drie jaar, zodat de subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat de gegeven redenen ook een inreisverbod van een minder lange duur kunnen verantwoorden, geenszins de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing aantoonst.

De Raad wijst er ten slotte nogmaals op dat de verwerende partij niet simpelweg voorhoudt dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is, maar bij haar beoordeling inzake de duurtijd van het inreisverbod rekening heeft gehouden met alle elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken en op grond daarvan geoordeeld heeft dat een inreisverbod van drie jaar in het licht van het belang van de immigratiecontrole proportioneel is.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER